

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρὰσχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικὸν . . . . . δρ. 12.—
Ἐξωτερικὸν . . . . . φρ. 20. 15.—
Ἐτήσιος . . . . . > 6,50
Ἐξαμηνίος . . . . . > 8.—
Τριμηνίος . . . . . > 3,50
Τριμηνίος . . . . . > 4,50
Ἡ συνδρομὰ ἀρχοῦται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 31 Αὐγούστου 1919

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35
Φέλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἐπίσης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐθελιδίου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαθράκειον

Ἔτος 41ον.—Ἀριθ. 40

Περίοδος Β'.—Τόμος 26ος

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT

Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημίαν]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΙ'. (Συνέχεια)

Ἦξερα πὺς ὁ θεὸς τοῦ Ἀλέξη ἦταν ἰσχυρὴς στὴ Βάρση καὶ πὺς ἐδούλευε στὸ ἀνθρακωρυχεῖο τοῦ Τρουγέρα, μὰ τίποτα περισσότερο. Κατοικοῦσε μέσα στὴ Βάρση στὰ περίχωρα; Ἀγνωστο.

Ὅταν μπήκαμε στὴ Βάρση, ρώτησα πὺς ἦταν τὸ ἀνθρακωρυχεῖο τοῦ Τρουγέρα καὶ μ' ἐστεῖλαν στὴν ἀριστερὴ ὁχθὴ τοῦ λιθόβου, σὲ μιὰ μικρὴ κοιλάδα, πὺς τὴν ἀσπάζει ἕνας χεῖμαρρος, — αὐτὸς πὺς ἐλῶσε καὶ τὸ νομὸν τοῦ ἀνθρακωρυχεῖο.

Ἀν ἡ ὁψὲς τῆς Βάρσης δὲν εἶναι καθόλου θελκτικὴ, ἡ ὁψὲς αὐτῆς τῆς κοιλάδας εἶναι καθαυτὸ ζοφερό: Ὀλόγυρα λόφοι γυμνοί, χωρὶς δέντρα, χωρὶς χλόη, πέτρες σταγιάς μὲ λίγὸ κοκκινόχρωμα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ στὴν εἴσοδο τῆς κοιλάδας, τὰ κτίρια τοῦ ἀνθρακωρυχεῖο, ὑπόστεγα, σταῦλοι, ἀποθήκες, γραφεῖα, καὶ οἱ καμινάδες τῆς ἀτμομηχανῆς. Ὑστερα, σωροὶ ἀπέραντοι ἀπὸ κάρβουνο καὶ πέτρα.

Καθὼς πλησιάζαμε στὰ κτίρια, μιὰ νέα γυναῖκα μὲ μάτια ἐκστατικά, μὲ μαλλιά χυμένα στοὺς ὤμους, πὺς ἔσερν' ἕνα μικρὸ παιδί ἀπ' τὸ χέρι, ἦλθε μπροστὰ μας καὶ μ' ἐσταμάτησε:

— Μοῦ κάνεις τὴ χάρη νὰ μοῦ δείξεις ἕνα δροσερὸ δρόμο; μοῦ εἶπε.

Τὴν κοίταξα ἐκπληκτός.

— Ἐνα δρόμο μὲ δέντρα, ἐξακολούθησε, μὲ σκιά, μὲ δροσιά, μ' ἕνα ποταμάκι δίπλα τοῦ πὺς κάνει κλάκ, κλάκ, κλάκ στὰ χαλίγια, καὶ ἀπάνω στὰ δέντρα κελαῖδουν πουλιά;

Κι' ἀρχισε νὰ σφυρίζῃ ἕνα χαρούμενο σκοπό.

— Δὲν ἀπαντήσατε σεῖς κανένα τέτοιο δρόμο; κρῖμα! εἶπε πάλι, βλέποντας πὺς δὲν τῆς ἀποκρινόμουν, μὰ χωρὶς νὰ βλέπῃ καὶ τὴν ἐκπληξή μου. Τότε θὰ εἶναι πολὺ μακριὰ ἀκόμα... Δεξιὰ ὁμῶς ἢ ἀριστερά;... Πές μου, παιδί μου, σὲ παρα-

καλῶ. Τὸν γυρεύω μὰ δὲν τὸν βρίσκω!

Μιλοῦσε γρήγορα — γρήγορα, χειρονομώντας ζωηρὰ μὲ τὸν χέρι, ἐνῷ μὲ τὰ ἄλλα ἐχάιδευε τρυφερὰ τὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ τῆς.

— Γυρεύω αὐτὸ τὸ δρόμο, γιὰτ' εἶμαι βέβαιη πὺς ἐκεῖ θὰ πᾶν τὸ Μάριο. Γνωρίζεις τὸ Μάριο;... Ὅχι;... Εἶναι ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ μου. Λοιπόν, ὅταν κάηκε στὸ ἀνθρακωρυχεῖο, μὲ τὸ γκάζι, τραβήχτηκε ἔς αὐτὸ τὸ δροσερὸ δρόμο. Δὲν περπατεῖ πιά παρὰ σὲ δρόμους δροσερούς, πὺς τοῦ κάνουν καλὸ στὰ καψίματά του. Ἐκεῖνος ξέρει καὶ τοὺς βρίσκει! ἐγὼ δὲν ξέρω. Γι' αὐτὸ ἔχω νὰ τὸν ἰδῶ ἔξω μῆνες. Ἐξῆ μῆνες, μὰ εἶναι παρὰ πολὺ γι' ἀνθρώπους πὺς ἀγαπιοῦνται! Ἐξῆ μῆνες, ἔξω μῆνες!..

Γύρισε κατὰ τὰ κτίρια τοῦ ἀνθρακωρυχεῖο καὶ ἀγριεμένη, δείχνοντας τίς καμινάδες τῆς ἀτμομηχανῆς, πὺς ἐβγάζαν χεῖμαρρους ἀπὸ καπνὸ, ἐφώναξε:

— Δουλεῖα κατὰ χθόνια, δουλεῖα διανοητική! δὲς μου πίσω τὸ Μάριό μου!

Ἐπειτα, γυρίζοντας πάλι σὲ μένα:

— Δὲν εἶσαι σὺ ἀπὸ δῶ, ἀλήθεια;

Ἡ προβεῖά σου, τὸ καπέλλο σου, μοῦ λένε πὺς ἔρχεσαι ἀπὸ μακριά. Πήγαινε στὸ νεκροταφεῖο καὶ μέτρα, ἕνας, δύο, τρεῖς, ἕνας, δύο, τρεῖς, ὅσοι πεθαμένοι στὸ ἀνθρακωρυχεῖο!

Καὶ ξαφνικά, σηκώνοντας τὸ παιδί τῆς καὶ σφίγγοντάς το στὴν ἀγκαλιά τῆς:

— Ποτὲ δὲν θὰ σοῦ δώσω τὸν Πετράκη μου, ποτὲ!.. Τὸ νερό εἶναι γλυκό, τὸ νερό εἶναι δροσερό... Ποῦ εἶναι ὁ δρόμος; Ἀφοῦ δὲν τὸν ξέρεις, εἶσαι καὶ σὺ βλάκας σὰν τοὺς ἄλλους, πὺς μὲ κοροϊδεύουν. Ἐλα, τί μὲ κρατεῖς; Ὁ Μάριος μὲ περιμένει!

Μοῦ γύρισε τὴ ράχη καὶ ἔφυγε μὲ με-

γάλα βήματα, σφυρίζοντας τὸ χαρούμενο σκοπό τῆς.

Κατάλαβα πὺς ἦταν τρελλὴ ἐξ αἰτίας πὺς ἔχασε τὸν ἀντρα τῆς ἀπὸ ἐκρηξὴ ἀερίου στὸ ἀνθρακωρυχεῖο, — ἕνας φοβερός κίνδυνος γιὰ τοὺς ἐργάτες καὶ στὴν εἴσοδο τοῦ Τρουγέρα, μπροστὰ στὸ ζοφερό ἐκεῖνο τοπίο, κάτω ἀπ' τὸν μαῦρο ἐκεῖνο οὐρανὸ, ἡ συνάντησιν τῆς δυστυχισμένης γυναίκας πὺς ἡ λύπη τὴν εἶχε τρελλάνει, μᾶς ἔκαμε μελαγχολικούς.

Μᾶς ἐδείξαν τὸ σπίτι τοῦ Ἀλέξη. Γάσπαρο τὸν ἔλεγον καὶ κατοικοῦσε κοντὰ στὸ ἀνθρακωρυχεῖο, ἔς ἕνα δρόμο στριφτό, πὺς κατηφόριζε ἀπ' τὸ λόφο στὸ ποτάμι.

Τὸν ζήτησα καὶ μιὰ γυναῖκα, πὺς ἀκκουμπισμένη στὴν πόρτα κουδέντιαζε μὲ μιὰ

«Μιὰ νέα γυναῖκα μὲ μαλλιά χυμένα στοὺς ὤμους... (Σελ. 313 στ. α'.)

γειτόνισσα, ἀκκουμπισμένη καὶ αὐτὴ ἔς ἄλλη πόρτα, μοῦ ἀποκρίθηκε πὺς θὰ γύριζε στὴς ἔξη, μετὰ τὴν ἐργασία.

— Καὶ τί τὸν θέλεις, παιδί μου;

— Θέλω νὰ ἰδῶ τὸν Ἀλέξη.

Μὲ κοίταξε ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, κοίταξε καὶ τὸν Κάπη καὶ εἶπε:

— Μὴν εἶσαι ὁ Ρεμῆς;... Ὁ Ἀλέξης μᾶς μίλησε γιὰ σένα καὶ σὲ περίμενε... Κι' αὐτὸς ποῖός εἶναι;

— Ὁ σύντροφός μου, ὁ Ματτίας.

Ἦταν ἡ θεῖα τοῦ Ἀλέξη. Ἐνόμισα πὺς θὰ μᾶς ἔλεγε νὰ μποῦμε μέσα καὶ νὰ ξεκουρασθοῦμε, γιὰτὶ τὰ σκονισμένα μας

πόδια και τα ήλιοκαμένα μας πρόσωπα μαυρουσαν την κούρασή μας. Μά τίποτα! Μου είπε μόνο πως αν γύριζα στις έξι, θάβρισκα τον 'Αλέξη, που ήταν κι' αυτός στο άνθρωκωρυχείο.

Δεν τόλμησα να ζητήσω, ότι δεν μου έπρόσφεραν. Την ευχαρίστησα για την πληροφορία της και φύγαμε με τον Ματτία, για να βρούμε στην πόλη κανένα φούρνο και ναγοράσουμε λίγο ψωμί. Πεινούσαμε, γιατί είχαμε να φάμε από το πρωί. Μά εκτός από την πείνα, εγώ αισθανόμουν και ντροπή για την υποδοχή που μου έκαναν. 'Ο Ματτίας βέβαια θαπρόσφερε: άξιζε τον κόπο να περπατήσουμε τόσα μίλια; Και θά έσχημάτιζε πολύ κακή ιδέα για τους φίλους μου κι' όταν θά του μιλούσα για τη Δίξα, δεν θά με άκουγε με την ίδια συμπάθεια.

Έπειδή η υποδοχή της θειάς δεν μου δινε το θάρρος να ξαναγυρίσω στο σπίτι, πήγαμε, λίγο πριν από τις έξι, να περιμένουμε τον 'Αλέξη απέξω απ' το άνθρωκωρυχείο.

Η έκμετάλλευση των άνθρωκωρυχείων του Τρουγέρα γίνεται από τρία πηγάδια: το πηγάδι του 'Αγίου 'Ιουλιανού, το πηγάδι της 'Αγίας 'Αλφονσίνας και το πηγάδι του 'Αγίου Παγκρατίου. (Έτσι συνεθίζουν οι μεταλλευτές να βαφτίζουν κάθε πηγάδι με το όνομα του 'Αγίου, όποιου τυχαίνει να γιορτάζεται την ημέρα που αρχίζει το σκάψιμό του.) Τα τρία αυτά πηγάδια δεν χρησιμεύουν για το άνεβοκατέβασμα των έργων, που θάταν απότομο κι' επικίνδυνο. Αυτό γίνεται από μια στοά, που αρχίζει από το λυχνιστάσιο, φτάνει ως το πρώτο επίπεδο της εργασίας κι' από κει συγκοινωνεί μ' όλα τα μέρη του άνθρωκωρυχείου.

Όταν έμαθα πως απ' αυτή τη στοά θά νείβαιναν οι εργάτες, στάθηκα στην είσοδό της με το Ματτία και με τον Κάπη. Και λίγα λεπτά αφού εκτύπησαν οι έξι, άρχισα να διακρίνω, στα σκοτεινά βάθη της στοάς, να τρεμοφέγγουν κάτι φώτα μικρά, που όλοένα μεγάλωναν. Ήταν οι μεταλλευτές που, με τη λυχνία στο χέρι, ανέβαιναν στο φως, αφού τελείωναν την εργασία τους.

Προχωρούσαν σιγά, με βρειά περπατησιά, σά να τους πονούσαν τα γόνατα, — πράγμα που το εξήγησα αργότερα, όταν άνεβοκατέβηκα κι' εγώ τις σκάλες και τις άνεμόσκαλες που οδηγούν στο πρώτο επίπεδο — τα πρόσωπά τους ήταν μαύρα σαν των καρδουιάρηδων, και τα ρούχα τους, καθώς και τα καπέλλα τους, σκεπασμένα από καρδουνόσκονη κι' από κομμάτια λάσπης ύγρης. Περνώντας από το λυχνιστάσιο, έμπαινε ένας-ένας και κρεμούσε τη λυχνία του 'ς ένα κορμί.

Αν και προσεκτικός, δεν είδα τον 'Αλέξη να βγαίνει κι' αν δεν έτρεχε κείνος να μάγκαιλάσει, θά τον άφωνα να περάσει χωρίς να τον γνωρίσω. Τόσο λίγο έμοιαζε

τώρα, μαύρος από την κορφή ως τα νύχια καθώς ήταν, με το σύντροφο που έλληφορα έτρεχε στα δρομάκια του περβολιού μας, με τα μανίκια του καθαρού του πουκάμισου σηκωμένα ως τους άγκωνες και με το στήθος μισανοικτό ώστε να φαίνεται το άσπρο του δέρμα.

— Είναι ο Ρεμής! είπε γυρίζοντας 'ς έναν άνθρωπο καμιά σαρανταριά χρονών που περπατούσε κοντά του κι' είχε την αγαθή φυσιογνωμία του Πέτρου 'Ακνέν, — καθόλου παράξενο, αφού ήταν αδελφός του.

— Σε περιμέναμε τόσον καιρό, μου είπε με καλωσύνη ο θεός του 'Αλέξη.

— Μ' από το Παρίσι ως τη Βάρση το ταξίδι είναι μεγάλο...

— Και τα πόδια σου μικρά, έ; συμπλήρωσε γελώντας.

Ο Κάπης, χαρούμενος που ξανάβρισκε τον 'Αλέξη, του έδειχνε τη χαρά του τραβώντας με τα δόντια το μανίκι της μπλούζας του.

Στο άναμεταξύ αυτό, εξηγούσα στον θεό Γάσπαρο ότι ο Ματτίας ήταν φίλος μου και σύντροφός μου, ένα πολύ καλό παιδί που το γνώρισα άλλοτε, που το ξαναβρήκα τώρα και που έπαιζε κορνέτο στην εντέλεια.

— Κι' από δω ο κύριος Κάπης! είπε ο θεός Γάσπαρος. Χαίρω πολύ. Αύριο είναι Κυριακή κι' άμα ξεκουρασθής, θά μās δώσετε μιιά παράσταση. 'Ο 'Αλέξης μās λέει πως το σκυλί σου είναι σοφώτερο από δάσκαλο κι' από ήθοποιό.

Όση στενοχώρια αισθάνθηκα πριν με τη θειά, τόσο θάρρος τώρα με τον άνοικτόκαρδο θεό. Ήταν άντάξιος αδελφός του «πατέρα».

— Μιλήστε μαζί, παιδιά. Όχχετε βέβαια να πητε πολλά οι δύο σας. Έγώ θά μιλήσω με τον άνθρωπάκο αυτόν, που παίζει κορνέτο στην εντέλεια.

Και μιιά εβδομάδα να είχαμε στη διάθεσή μας, πάλι λίγο θά ήταν! 'Ο 'Αλέξης ήθελε να μάθω με το νί και με το σίγμα πως τὰ πέρασα στο ταξίδι μου κι' εγώ πάλι βιαζόμουν να μου πη με όλες τις λεπτομέρειες την καινούργια του ζωή. Έτσι κατάντησε να ρωτούμε κι' οι δύο μας, χωρίς ναποκρίνεται κανείς!

Περπατούσαμε σιγά κι' εργάτες που γύριζαν στα σπίτια τους, μās ξεπερνούσαν. Πήγαιναν σε μιιά μακριά γραμμή που έκανε δλο το δρόμο, μαύροι όλοι τους από την ίδια εκείνη σκόνη, που τον σκεπαζε κι' αυτόν μ' ένα στρώμα πυκνό.

Κοντά στο σπίτι, ο θεός Γάσπαρος μās πλητίασε και μās είπε:

— Παιδιά, θά δειπνήσετε μαζί μας.

Ποτέ πρόσκληση δεν μ' ευχαρίστησε περισσότερο: γιατί καθώς πηγαίναμε, συλλογιζόμουν πως άμα φθάναμε στην πόρτα, θάναγκαζόμαστε ίσως να χωρισθούμε. Η υποδοχή της θειάς, βλέπετε, δεν μου έδινε καμμιιά έλπίδα...

— Να ο Ρεμής κι' ο φίλος του! της είπε μπαίνοντας στο σπίτι ο Γάσπαρος.

— Τους είδα προηγήτερα.

— Τόσο το καλύτερο! ή γνωριμία έγινε! θά δειπνήσουν μαζί μας.

Ήμουν βέβαια πολύ ευχαριστημένος που θά δειπνούσα με τον 'Αλέξη, που θάμενα δηλαδή όλη τη βραδυά μαζί του! μά για να είμαι ειλικρινής, πρέπει να πω πως ήμουν ευχαριστημένος και που θά δειπνούσα. Από τον καιρό που φύγαμε απ' το Παρίσι, έτρώγαμε όπου κι' όπως εύχαινε, μα σπάνια κάναμε ένα γεύμα σωστό, καθισμένοι σε καρέκλα, με σούπα σε πιάτο. Με ό,τι κερδίζαμε, ήμασταν αλήθεια σε θέση να τρώμε άφθονα και σε πολύ καλά ξενοδοχεία! μά έπρεπε να φυλάμε τα λεπτά μας για την άγελάδα του Βασιλόπουλου κι' ο Ματτίας ήταν τόσο καλό παιδί, ώστε χαιρόνταν όσο σχεδόν κι' εγώ, που θά κάναμε τέτοιο δώρο της μάννας-Μπαρμπερίνας.

Η εύτυχία ενός καλού δειπνού δεν μās δόθηκε ούτε εκείνο το βράδυ. Κάθησα σε καρέκλα, μπροστά σε τραπέζι, με σούπα τίποτα! Οι Έταιρείες των Μεταλλείων έχουν ιδρύσει κάτι μαγαζιά, όπου οι εργάτες τους βρίσκουν ό,τι τους χρειάζεται για να ζουν. Αυτό βέβαια είναι εύργενικότατο: γιατί οι εργάτες αγοράζουν καλής ποιότητας πράγματα και μή, γιατί τους κρατούν από το μισθό τους κάθε δεκαπενθημερία κι' έτσι δεν κάνουν χρέη ποτέ. Μά έχει και το κακό του. Στη Βάρση, άξαφνα, οι γυναίκες δεν έχουν τη συνήθεια να εργάζονται όσο οι άντρες τους λείπουν σ' άνθρωκωρυχεία. Συγυρίζουν μόνο το σπίτι, έπειτα συγυρίζονται, κάνουν βίζες στη γειτονιά, πίνουν καφέδες και σοκολάτες από το μαγαζί, ή φλυαρούν από πόρτα σε πόρτα όλη την ημέρα. Βραδυάζει, γυρίζουν οι άντρες τους για να φάνε και δεν τους έχουν ετοιμάσει τίποτα. Ούτε προφθάνουν να μαγειρέψουν εκείνη την ώρα. Άλλά πετιούνται στο μαγαζί και παίρνουν φαγητά κρύα: τυρί, σαλάμι, ζαμπόνι, ρέγγες...

Αυτό, αν δεν γίνεται πάντα, γίνεται όμως συχνότατα. Έτσι και μεις, εκείνο το βράδυ, δεν είχαμε σούπα. Η θειά Γασπαρίνα είχε φλυαρήσει. Ήταν άλλως τε η συνήθειά της και, καθώς είδα αργότερα, οι λογαριασμοί της στο μαγαζί δυό μόνο ειδών πράγματα είχαν: καφέ και σοκολάτα πρώτα, κι' έπειτα σαλαμικά! 'Ο θεός όμως ήταν καλόβολος άνθρωπος, που άγαπούσε περισσότερο απ' όλα την ήσυχία του: έτρωγε τα σαλαμικά του, δεν παραπονιούνταν καθόλου, ή κι' αν έκανε καμμιιά παρατήρηση, όταν πολύ μαλακή. Άξαφνα, προτείνοντας το ποτήρι του, έλεγε:

— Δεν θυμάται κανένας; τον ρώτητα αέργος.

— Ναι... άκρες-μέσες... τα θυμούμαι όλα.

Μου λέει το πρώτο, άκρες-μέσες, και μου έκστατικός. Μου λέει το δεύτερο, μένω έκθαμβος. Μου λέει το τρίτο, μένω ένεός. Μου λέει το τέταρτο, το ρωνάζω μαγευμένος:

— Να μου τὰ γράψης!.. Να τα θυμάς όλα και να μου τὰ γράψης!.. Κοιτά δεκαπέντε χρονών έκαμε τέτοια ποιήματα!.. Τὰ θέλω, να τάχω και να τα έχω!

Έτσι ο φίλος μας τὰ θυμήθηκε, — φαίνεται μάλιστα πως έψαξε και τὰ έγραψε στο «Νέον Πνεύμα», — και σε δυό ή τρεις ημέρες μου τάφερε γραμμένα, χωριστά, να λείπη ούτε κόμμα.

Μου ράνηκαν έτσι χίλιες φορές ωραιότερα, όπως μου τὰ είπε άκρες-μέσες, διαβάστα πολλές φορές και τὰ μαθαίνω. Τὰ λέω τότε το Μπρίνου Σιγού: «Έξοχα! Τὰ λέω το Τέλλου! Α-Οχυμάτια! Τὰ λέω το Φαίδωνος, Διπλάτεως, της Έφιλον Άλφα, Κίμωνος Άλκίδη... 'Ο σοιος τὰκού-τά θυμάζει. Δεν είχ' άδικο λοιπόν! και τέσσερα διαμαντάκια, που πρέπει

— Αν δεν καταντήσω εγώ με-
της μ' αυτά τάλμυρά, που μου δίνεις
θέ μερά να τρώω, θά πη πως είμαι
δύνατος άνθρωπος. Κάμε μας, καί-
την, αύριο και καμμιιά σούπα.
— Μά θάχω καιρό;
— Τί, οι ώρες είναι πιο μικρές ά-
νω στη γη παρ' από κάτω;
(Έπεται συνέχεια)

ΤΕΣΣΕΡΑ... ΔΙΑΜΑΝΤΑΚΙΑ

Μιλούσαμε μιιά μέρα στο Γραφείο για
Σελίδα Συνεργασίας και για τὰ νέα
λέντα που ράνηκαν 'ς αυτή τὰ τελευ-
τα χρόνια. Ένας φίλος μας, πρώην
δρομητής, γνωστός σήμερα μέσ' στους
λογίους, άξαφνα είπε:
— Κι' ή Ψεύτικη Κουκλίτσα
και καλή ποιήτρια.

— Πραγματικώς, άποκρίθηκα. Έξ-
ένα-δυό ποιηματακια με πολύ αισθημα-
τις, με πολύ γούστο γραμμένα.

— Ναι, υπέλαβε ο φίλος μας: καλὰ
αν κι' εκείνα, μά εγώ ξέρω κάτι άλ-
λικά της, πολύ άνώτερα.

Και μās διηγήθηκε: Κάποτε ή Ψεύ-
τικη Κουκλίτσα έμεινε στας Κα-
μας. Φεύγοντας λοιπόν από κει έδημο-
υσε με τόνομά της στο «Νέον Πνεύμα»,
έγχώριο περιοδικό, τέσσερα άποχαι-
ριστήρια, να πούμε, ποιηματακια, σαν
γράμματα. Έξυμνούσαν, λέει, τη Μεσ-
σία, την Κελαμάτα, την Παραλία και
Ταίναρο, και το έκαμαν πολύ με-
λη εντύπωση.

— Δεν θυμάται κανένας; τον ρώτητα
αέργος.

— Ναι... άκρες-μέσες... τα θυμού-
μαι όλα.

Μου λέει το πρώτο, άκρες-μέσες, και
μου έκστατικός. Μου λέει το δεύτερο,
μένω έκθαμβος. Μου λέει το τρίτο,
μένω ένεός. Μου λέει το τέταρτο,
το ρωνάζω μαγευμένος:

— Να μου τὰ γράψης!.. Να τα θυ-
μάς όλα και να μου τὰ γράψης!.. Κοι-
τά δεκαπέντε χρονών έκαμε τέτοια ποι-
ήματα!.. Τὰ θέλω, να τάχω και να τα
έχω!

Έτσι ο φίλος μας τὰ θυμήθηκε, —
φαίνεται μάλιστα πως έψαξε και τὰ
έγραψε στο «Νέον Πνεύμα», — και σε δυό-
ς ή τρεις ημέρες μου τάφερε γραμμένα, χω-
ριστά, να λείπη ούτε κόμμα.

Μου ράνηκαν έτσι χίλιες φορές ωραιό-
τερα, όπως μου τὰ είπε άκρες-μέσες, δια-
βάστα πολλές φορές και τὰ μαθαίνω. Τὰ
λέω τότε το Μπρίνου Σιγού: «Έξοχα! Τὰ
λέω το Τέλλου! Α-Οχυμάτια! Τὰ λέω το
Φαίδωνος, Διπλάτεως, της Έφιλον Άλφα,
Κίμωνος Άλκίδη... 'Ο σοιος τὰκού-τά
θυμάζει. Δεν είχ' άδικο λοιπόν! και τέσσερα
διαμαντάκια, που πρέπει

να λάμψουν σε όλους. Και τὰ δημοσι-
εύω έδω.

Λυπούμαι μόνο που ή στήλη μας δεν
χωρεί όλακαιρο τον μεστό, τον καλοκα-
μμένο, τον μουσικώτατο δεκαπεντασυλ-
λαβο αυτόν των τετραστίχων, κι' άναγ-
κάζομαι να τον κόβω στα δυό. Άλλά
τώρα που το ξέρετε, είναι το ίδιο. Κι'
ιδού το πρώτο, που έξυμνει τόσο ώρατα
τη Μεσσηνία γενικά, με την εύρορη γη
της και τὰ πλούσια προϊόντα της:

1.—ΜΕΣΣΗΝΙΑ

Την εύλογία του Θεού
στο χῶμα σου έχεις πάρει.
Κι' αν κινρινίξη λιγοστό
στοις κάμπους σου το στάρι,
Μά οι άσημόφυλλες έληές,
τάμπελια και τὰ σύκα,
Μας την προσφέρουν άφθονη
της Μάννας Γης τη γλύκα.

Το δεύτερο περιορίζεται στην Καλα-
μάτα. Κι' είναι αληθινὸ εύρημα που ή
ποιητρια τη ζωγραφίζει κεντιστή σε με-
ταξωτό πανί, γιατί τὰ μεταξωτά, καθώς
ξέρετε, είναι ή φημισμένη του τόπου βιο-
μηχανία:

2.—ΚΑΛΑΜΑΤΑ

Δός μου πανί μεταξωτό,
δός μου φιλό μετάξι,
Για να κεντήσω άπάνω του
με ύπομονη και τάξη,
Έληές, κι' άμπέλια, και συνιές,
μουροόδεντρα και βάτα,
Και το δικό σου τόνομα
στη μέση: Καλαμάτα!

Μου φαίνεται πως άπ' αυτό δεν ύπάρ-
χει πιο πολύτιμο καλαματιανὸ μαντήλι!

Το τρίτο είναι μιιά θελκτική βραδινή
εικόνα του μέρους εκείνου των Καλαμών
που λέγεται «Παραλία». Ύμνος κι'
αυτό στις περιφημες Καλαματιανές ύ-
φάντρες, που ταραχνοούρντα τους άμιλ-
λώνται—ένα τέτοιο θέλει να μās ύπο-
βάλει ή ποιήτρια—μ' εκείνα που ύφαι-
νει το φεγγάρι άπάνω στη θάλασσα:

3.—ΠΑΡΑΛΙΑ

Τα κύματα παίζουν γλυκά
τις μυστικές τους άρπες
Και το φεγγάρι άπάνω τους
χρυσές απλώνει άλκρες.
Χορεύουν Καλαματιανές
και σιγοτραγουδούνε,
Σαν και την ώρα που ύφαιναν
Τις σάρπες που φορούνε.

Και το τελευταίο, το Ταίναρο. Μοιά-
ζει, λέει, μ' ένα δάκτυλο τεντωμένο, σαν
κάτι να δείχνει μακριά στη Μεσόγειο.
Μά γιατί μακριά κι' όχι κοντά; Τί
άλλο καλύτερο, αλήθεια, θά μπορούσε
να δείξει το δάκτυλο αυτό παρὰ την κο-
σμοξάκωση, Μάνη; Άχοιτέ το:

4.—ΤΑΙΝΑΡΟ

Σά δάκτυλο τεντώνεσαι,
που δείχνει τάχα κάτι
Μακριά στα πολυκύμαντα
της Μεσογείου τὰ πλάτη.
Μά τί σὶόν κόσμο πιο τρανό
κανείς να δείξη φτάνει
Απ' τη λεβεντογέννα σου
τη δοξαμένη Μάνη;

Αυτά είναι. Κανείς από τους άναγνώ-
στες, μικρός ή μεγάλος, δεν πιστεύω να
μὴ συμμερισθῇ τὸν ένθουσιασμό μου γι'
αυτὰ τὰ τετράστιχα, όταν μάλιστα ξανα-
θυμηθῇ πως τὸν καιρὸ που τάγραφε ή
Ψεύτικη Κουκλίτσα δεν ήταν
παραπάνω από δεκαπέντε χρονών.

Και να συλλογίζεται κανένας πως ά-
σπρομάληδες ποιητές τυπώνουν όλοένα
βιαστικά τὰ παλιά τους λιανοτράγουδα,
για ναμυρισθῇσουν τὸ 'Αριστείο των
Γραμμάτων τοῦ 1919! Μά ύπάρχουν
πολλά διαμαντάκια στις συλλογές τους
σαν αυτὰ που είχε την τόσο γνήσια έμ-
πνευση και την τόσο πρώιμη τέχνη
να μās χαρίσει ένα κοριτάκι της «Δια-
πλάσεως»;

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΤΑ ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΑ ΜΟΥ

Κωμικός μονόλογος

Μās είπαν προχθές στο σχολείο, πως
για να διορθώση κανείς τὰ ελαττώματά
του, πρέπει να εξετάζη τη συνείδησή
του και να όμολογή με ειλικρίνεια αυτὰ
που έχει.

Τότε κι' εγώ τη νύκτα, στο κρεβ-
βάτι μου, πριν να κοιμηθῶ, σκέφθηκα
όλα τὰ ελαττώματά που μπορούσα να έχω,
μά σχεδόν δεν εύρηκα. Περιγελάστε με,
αν θέλετε, όμως αυτὴ είναι ή αλήθεια!

Είμαι περήφανη; Όχι. Ευχαριστιέ-
μαι όταν με παίνουν για την εργασία
μου, μά αυτό δεν είναι περηφάνεια...

Λαίμαργη; δεν το πιστεύω... Άγα-
πῶ, τι είναι καλό και δεν θέλω παρα-
κάλια για να δεχτῶ μιιά πάστα, ένα
μπακλαβά ή ένα καταΐφι. Μά αυτό δεν
είναι ελαττώμα, αφού τὰ καλὰ πρά-
γματα έγιναν για να τρώγονται. Πρέ-
πει να κερδίζουν και οι φτωχοί ζαχαρο-
πλάστες! Και άπόδειξη πως δεν είμαι
λαίμαργη, είναι ό,τι όποτε έχω καμμιιά
φέτα αλειμμένη με γλυκό, τη μοιράζομαι
με την αδελφή μου: Τρώγω το γλυκό και
της άφίνω όλο το ψωμί... Τί γελάτε;
Έτσι έχει το μεγαλύτερο μερίδιο.

Είμαι λιγάνι κοκέτα, λιγάνι περίερ-
γη, λιγάνι φλύαρη, το όμολογῶ... Μά
ό μπαμπάς είπε πως αυτὰ είναι ελατ-
τώματα που τὰ έχουν όλα τὰ μικρά κο-
ρίτσια και τὰ διατηρούν μάλιστα και ό-
ταν μεγαλώσουν... Δεν μπορῶ λοιπόν
να κόμω άλλοιως... Μά τί γελάτε;...

Κι' εκτός απ' αυτὰ, δεν είμαι ούτε
παρήκοη, ούτε άνηρή, ούτε κατσούφα...

Η εξέτασή μου έτελειώτε. Τὰ ελατ-
τώματά μου είναι τόσο μικρά, που δεν
αξιίζουν τον κόπο να τα διορθώσω. Μπο-
ρῶ λοιπόν να κοιμηθῶ και να πῶ, ό,τι
οι γονεῖς μου είναι αλήθεια εύτυχείς
που έχουν μιιά κόρη τόσο χαριτωμένη.
Τί λέτε και σεις; — Ω, μά πάλι γέ-
λια; Φεύγω!

(Εκ τοῦ γαλλικοῦ)

ΚΩΝΣΤ. Γ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΤΥΧΗ

“Ημουν μαθήτρια τῆς Τρίτης τοῦ Δημοτικοῦ. Θυμοῦμαι τὸν ἑαυτὸ μου σὰν ἓνα ποντικᾶκι τόσο δά, τρυπωμένο στὸ πρῶτο θρανίο.

Πολὺ ἀσχημὴ χρονιά ἐκεῖνη!

Καὶ πρῶτο, ἤμουν πολὺ μικρὴ γι’ αὐτὴ τὴν τάξη· δεύτερο, λιγάκι τεμπέλα. Μὰ τὸ μεγαλύτερο κακὸ ἀπ’ ὅλα, ἦταν ἡ δασκάλα.

“Ἀχ ἐσεῖς ποὺ ἔχετε γλυκειὲς κι’ ἀγαπημένες δασκάλες, τί θὰ λέγατε ἂν βλέπατε τὴ δική μας, τὴν ψηλὴ καὶ παχειὰ σὰν θηρίο, ποὺ ἅμα κτυποῦσε τὴ βέργα τῆς στὸ τραπέζι· ἔκανε τὶς καρδούλες μας νὰ τρέμουν σὰν τὰ φοβισμένα πουλιά!..

Στραβά-κουτσά ὅμως τὰ καταφέρναμε στὰ μαθήματά μας, κι’ εἴχαμε σπρώξει τὸ μισὸ χρόνο, καὶ λογαριάζαμε στὰ δάκτυλα τοὺς μῆνες ποὺ μᾶς ἔμεναν ἀκόμα, — ὅταν μιὰ μέρα ἡ προκομμένη μας ἡ δασκάλα μᾶς εἶπε, πῶς θ’ ἀρχίζαμε διαίρεση!

Μοῦ φάνηκε τόσο σπουδαῖο αὐτὸ τὸ πράγμα! Θὰ μάθαινα κι’ ἐγὼ διαίρεση! Δὲν θὰ μοῦ καμάρωνε πιά ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός μου!

Τὸ μάθημα ἄρχισε, κι’ ἐγὼ τέντωσα τ’ αὐτιά μου κι’ ἐπρόσεχα ὅσο μποροῦσα.

“Ἀδίκος ὁ κόπος μου...

Ἡ δασκάλα μας, ποὺ δὲν εἶχε σὲ μεγάλη ὑπόληψη τοὺς κανόνες τῆς διδασκτικῆς, ἀντὶ νὰ μᾶς μοιράσῃ ἓνα πορτοκάλλι ἢ τίποτ’ ἄλλο, μουρμούριζε κάτι λόγια μονότονα σὰν ψαλμό, ποὺ μᾶς εἶχαν μισοκοιμίσει, καὶ μέσα ’ς αὐτὸ τὸ νανούρισμα μονάχα λίγες λέξεις εἴχαμε ξεχωρίσει: Διαίρετης, διαιρέτος, πηλίκον... Γρήγοι!

Καὶ ὅμως στὸ ἄλλο μάθημα ἔπρεπε νὰ τὰ ξέρομε ὅλ’ αὐτὰ!..

Τὴν ἄλλη μέρα, ποὺ θὰ μᾶς ἐξέταζε, τὰ μάτια τῆς ἔπεσαν πρῶτα σὲ μένα. “Επάγωσα.

— “Ελα στὸν πίνακα! μ’ ἐπρόσταξε. “Ετρώπινα ἀπὸ τὸ θρανίο, ἐπῆρα τὴν καινούργια κιμωλία, ἐσκούπισα καθαρὰ τὸν πίνακα κι’ ἐστάθηκα.

— “Εμπρός! Θὰ διαιρέσωμεν τὸν ἀριθμὸν... διὰ τοῦ ἀριθμοῦ...

Κόκκαλο!

— Τί με κοιτάζεις ἔτσι, σὰν χαζή; “Α! ἔσπασες τὴν καινούργια κιμωλία; Κάθισε κάτω γρήγορα! Τί μᾶς ἤλθες ἐδῶ; “Εσὺ δὲν εἶσαι γιὰ γράμματα, κορίτσι μου!

“Υστερα ἀπὸ μένα ἐκάθησαν κι’ ἄλλες πολλές. Μὰ ἐκεῖ, στὸ τελευταῖο θρανίο, ἦταν μαζεμένες πέντε-ἕξι μαθήτριες μεγάλες, ποὺ εἴχαν δυὸ καὶ τρία χρόνια στὴν ἴδια τάξη. Αὐτὲς ἤξεραν, φαίνεται, διαίρεση καὶ ὅλο ἐσκήκωναν τὰ χέρια. Ἡ

δασκάλα τὶς ἐφώναζε στὸν πίνακα κι’ ἐκείνες βγῆκαν μὲ καμάρι κι’ ἔκαμαν κάθε μιὰ ἀπὸ δυὸ καὶ τρεῖς διαιρέσεις.

“Εγὼ ἐπρόσεχα. Κατάλαβα τότε, ὅτι ὁ διαιρέτος ἔμενε ἔξω, ἀνοικτός, κι’ ὅτι ὁ διαιρέτης ἦταν ἐκεῖνος ποὺ τὸν ἐκλείναν στὸ σπιτάκι. “Αλλά ὅλα τᾶλλα;... Οἱ ἀριθμοὶ ἐκεῖνοι, ποὺ τοὺς ἔγραφαν κάτω ἀπὸ τὸ σπιτάκι, στὴ σειρὰ, κι’ οἱ ἄλλοι ἀκόμα, ὁ ἕνας κάτω ἀπ’ τὸν ἄλλο, — τί ἐσήμαιναν;

“Ο νοῦς μου ἐσταματοῦσε πρὸ τοῦ μυστηρίου. Οὔτε ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα τὸ κατάλαβα, οὔτε καμμιάν ἄλλη, ὡς τὸ τέλος τοῦ χρόνου.

Τὶς μαθήτριες ἐκείνες, τὶς μεγάλες, τὶς ἔδλεπα μὲ θαυμασμὸ σὰν μάγισσες, σὰν πλάσματα ὑπερφυσικά, καθὼς τὰ ἔλεγον τόσο γρήγορα: «τὸ 24 εἰς τὸ 48 2, 2 οἱ 4, 8, ἀπὸ 8 τίποτε, 2 οἱ 2, 4, ἀπὸ 4 τίποτε. Τὸ 24 εἰς τὸ 17 δὲν εἰσέρχεται, μὴδὲν εἰς τὸ πηλίκον... κατεβάζομεν καὶ τὸ ἄλλο ψηφίον...» Καὶ δὲν τοῦ κατὶ μεγάλες ὀξείες ἐπάνω ἀπὸ κάθε ἀριθμὸ τὸ διαιρέτου!

“Αχ, Θεέ μου, γιατί νὰ μὴν μπορῶ κι’ ἐγὼ μιὰ φορὰ νὰ πετύχω τοὺς ἀριθμοὺς ποὺ ἤθελε ἐκεῖνη;

(“Σ αὐτὸ, βλέπετε, τὸ σοφὸ συμπέρασμα εἶχα καταλήξει, ὅτι οἱ ἀριθμοὶ βρίσκονται στὴν τύχη!...)

Γιατί λοιπὸν, ἔλεγα, νὰ μὴν ἔχω τὴν τύχη νὰ γεμίσω ὅλο τὸν πίνακα, ἀπὸ πάνω ἕως κάτω, καὶ νὰ καθίσω στὸν κάθε ἀριθμὸ τὴν ώραία ἐκεῖνη ὀξεῖα;

Γιατί μάλιστα ἀνοίγα τὸ στόμα μου, ἡ δασκάλα ἔβαζε τὶς φωνές;...

Μιὰ μέρα μ’ ἐπίασε πείσμα.

“Ὅσο φώναζε ἡ δασκάλα, τόσο φώναζα κι’ ἐγὼ. Γρήγορα-γρήγορα ἔλεγα ὅ,τι θυμώμουν κι’ ὅπως μοῦ ἔρχονταν: «Τὸ 2 εἰς τὸ 7 δὲν εἰσέρχεται. Κάτω καὶ τὸ ἄλλο ψηφίον... (ὀξεῖα!). 3 οἱ 3, 9, 2 οἱ 5, 10, μὴδὲν εἰς τὸ πηλίκον!

“Ἀλλοῖμόν μου! τίς ἔφαγα γιὰ καλά...

“Ὅστος οἱ ἐξετάσεις ἐπλησίαζαν καὶ τὸ καρδιοκτύπι μου ἦταν μεγάλο. Ἡ διαίρεση εἶχε γίνῃ ὁ ἐριάλτης μου! Τὸ ἀπλούστερο βέβαια ποὺ εἶχα νὰ κάνω ἦταν νὰ πῶ στὸ σπιτί τί μοῦ συνέβαινε, καὶ σιγά-σιγά, χωρὶς πολὺ κόπο, νὰ μοῦ τὴ μάθαιναν ὅμως δὲν τὸ ἔκανα. Γιατί;

— Γιατί ἤμουν λιγάκι τεμπέλα καὶ ψευτοπερήφανη, μὰ εἶχα κηλὰς ἀηδιάσει αὐτὴ τὴν καταραμένην διαίρεση.

Κι’ ἔτσι περιωρίσθηκα νὰ παρακαλῶ τὴν τύχη:

«— Ἀς μοῦ τύχαινε νάβρω τοὺς ἀριθμοὺς!» Αὐτὸ συλλογιζόμουν αὐτὴν ἡμέρα καὶ τὴ νύκτα ὡς ποὺ νὰ με πᾶρῃ ὁ ὕπνος.

“Επιτέλους ἤλθε ἡ παραμονὴ τῶν ἐξετάσεων. Ἀγόρασα ἀπὸ τὸ γειτονικὸ

μαγαζάκι ἐτικέττες, κόλλες ἄσπρες, ἔντυσα τὰ βιβλία μου καὶ τὰ τετράδιά μου, καὶ τᾶλλα πρῶτ’ ἐστάθηκα καὶ μ’ ἐσυγύρισαν. Μπούκλες, ὠραίος φλόγγος, ἄσπρο φόρεμα, μεταξωτὴ ζώνη, λουστρίνια, ἄσπρα καλτσάκια... ἄχ τί εὐτυχισμένη θάμουν ἂν ἔλειπε ἀπὸ τὴ μέση αὐτὴ ἡ διαίρεση!

Μέσα στὴν τάξη, ἓνα γύρο, στίς καρέκλες, κάθονταν ἓνα σωρὸ μαμαμάδες καὶ μπαμαμάδες. “Ακούγονταν τὰ σιγοψιθυρίσματα τῶν κυριῶν, ποὺ ἀμοιβαίως ἐπαينوῦσαν τὰ ἀγγελούδια τοὺς καὶ οἱ βεντάλιες ποὺ κτυποῦσαν ρυθμικά. Οἱ τοῖχοι ὁλόγυρα στολισμένοι μὲ φοινικες καὶ σημαῖες... Θέ μου, πῶς φοβόμουναι!

“Ὅλα τὰ μαθήματα πῆγα πολὺ ὠραία, τόσο ποὺ ἀκούσα καὶ ἐπαίνους.

Μὰ ὅμως ἐγὼ δὲν μποροῦσα νὰ εὐχαριστηθῶ ἡ ἔννοια μου ἦταν στὴ διαίρεση. “Αχ! ἄς τύχη νάβρω τοὺς ἀριθμοὺς!

Μὰ ὅπως ὁ καθένας καταλαβαίνει... δὲν ἔτυχε. Μὲ τὸν πρῶτο ἀριθμὸ ποὺ εἶπα, μ’ ἐπῆρε ἡ ἴδια ἡ δασκάλα καὶ μ’ ἐκάθισε στὸ θρανίο.

— Τὸ πουλάκι μου, συγκινήθηκε, εἶπε μιὰ κυρία.

— Ζαλίσθηκε, τὸ τσαμενάκι! εἶπε ἄλλη.

Μὰ ἐγὼ ἔμεινα ἀκίνητη στὴ θέση μου, μὲ τὰ μάτια προσηλωμένα ’ς ἓνα γδάρσιμο τοῦ ἀντικυρνοῦ τοῖχου, χωρὶς ν’ ἀνοίξω τὸ στόμα μου οὔτε μιὰ στιγμή... Μόνον ἅμα γύρισα μὲ τὸν πατέρα στὸ σπιτί καὶ μοῦ εἶπε: «Προτιμοῦσα νάχες λιγώτερα λούσα καὶ νάξερες τὴ διαίρεση», τότε τὸ παράπονό μου ἔσπασε.

Κι’ ἐνῷ τὰ δάκρυα ἐγέμιζαν τὸ πρόσωπό μου: «Τί φταίω ἐγὼ, ἐφώναξα, ἂν εἶμαι ἄτυχη κι’ ἄλλες τυχερές; ὅλο τὸ χρόνο ἐκείνες βρῖσκανε τοὺς ἀριθμοὺς. Κι’ ἐγὼ οὔτε μιὰ φορὰ, οὔτε σὴ μερὰ ἀκόμα!..»

Καὶ δὲν τοῦ κλάματα γιὰ τὴν τύχη μου, ποὺ δὲν ἔφταιγε βέβαια διόλου ἂν ἡ δασκάλα μου ἦταν ἀμέθοδη κι’ ἐγὼ τεμπέλα καὶ ψευτοπερήφανη...

“Εχουν περάσει πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε, μὰ ὅποτε ἀκούω ἀνθρώπους νὰ γκρινιάζουν γιὰ τὴν τύχη τοὺς καὶ νὰ τῆς φορτώνουν, χωρὶς τὴν παραμικρὴ δυσκολία, ὅλα τοὺς τὰ λάθη καὶ τὶς εὐθύνες, θυμοῦμαι τὸ περιστατικὸ αὐτὸ καὶ γελῶ.

Α. Γ.

ΠΑΛΤΩΝΟΣ

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟ

“Αστέρι ἦσουν ’στὴ γῇ ὀρθρινὸ κι’ ἀστέρι ’στὸ σκοτάδι σ’ εἶχαν ’στὸν κόσμον Ἀδγερινὸ καὶ “Απόσπερο στὸν “Αδην.

ΤΕΛΟΣ ΛΟΓΟΥ

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ Ο. LE ROY]

ΣΤ’ (Συνέχεια)

— Δὲν μοῦ λὲς ὅμως, ρώτησε σὲ λίγο ὁ Ἀρλεκίνος, τί θὰ ποῦμε αὔριο στὸ μπάριμπα-Κάσσανδρο γι’ αὐτὰ ποὺ συνέβησαν ἀπόψε;

— “Εγὼ ξέρεῖς, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀράνης. Σένα ἀφίεινς Ραντί-Γκρί καὶ Ραντί-Γκρί κάμει Κάσσαντρο ντεῖξη κρυψῶνα του.

— “Αλήθεια; λὲς νὰ τὸν κάμης νὰ σοῦ δεῖξῃ ποῦ φυλάει τὰ λεπτὰ του;... Καλὰ, κάμε ὅ,τι θέλῃς, ἀφοῦ εἶσαι βέβαιος πῶς θὰ ἐπιτύχῃς. Μὲ τὸν Πιερρότο ὅμως πρέπει νὰ τελειώσουμε. “Ὅσο συλλογιέμαι μερικὲς λεπτομέρειες, τόσο πείθομαι πῶς αὐτὸς μᾶς κάνει χαλάστρες.

“Αφοῦ εἶπαν αὐτὰ, οἱ δυὸ κλέφτες πλάγιασαν νὰ κοιμηθοῦν. Καὶ σὲ λίγο ροχάλιζαν ρυθμικά, σὰν ἄνθρωποι ποὺ ἡ συνείδησή τους δὲν τοὺς τύπει γιὰ τὸ παραμικρό.

Τὴν ἴδια ὥρα, ἐκεῖ-πάνω στὴ σοφίτα, ὁ Πιερρότος ἔλεγε στὸ γέρο τοῦ φίλου:

— Δὲν γελαστήκατε, κύριε Μιστανφλοῦτε. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶναι εἰλικρινεῖς. Δὲν μπόρεσα ἀπόψε νὰ τοὺς ἀκολουθίσω, μὰ, νὰ μὴ μὲ λένε Πιερρότο, ἂν δὲν γίνω κι’ ἐγὼ πονηρὸς σὰν κι’ αὐτοὺς κι’ ἂν δὲν κατορθώσω στὸ τέλος νὰ τοὺς ξεμασκαρέψω. Νὰ μποροῦσα μόνο νάλεγα δυὸ λόγια τῆς Κολομπίνας... Μὰ ὁ πατέρας τῆς τῆς ἀπαγορεύει νὰ μοῦ μιλᾷ καὶ τὸ καίμενο τὸ κορίτσι δὲν τολμᾷ νὰ τὸν παρακούσῃ...

— “Εννοια σου, Πιερρότε, ἀποκρίθηκε ὁ Μιστανφλοῦτος, κι’ ἐγὼ ἀναλαμβάνω νὰ τὴν εἰδοποιήσω. Αὔριο πρέπει νὰ πληρώσω τὸ νοῖκι μου. Θὰ κάμω μιὰ προσπάθεια, θὰ κατεβῶ ὡς τὸ ἱσόγειο καὶ, ὁ διάβολος νὰ σκάσῃ, θὰ βρῶ εὐκαιρία νὰ μιλήσω μαζί της.

Ζ’

“Ο κρυμμένος θησαυρός

“Ο κ. Κάσσανδρος σηκώνονταν πᾶντα πρῶτος. Αὐτὸς ἔδραζε τοὺς σύρτες τῆς ξώπορτας, αὐτὸς πήγαινε νὰ πάρῃ γάλα ἀπ’ τὸ γαλατάδικο τῆς γειτονιάς, λαχανικά ἀπ’ τὸ μανάδικο καὶ ψωμὶ ἀπ’ τὸ φούρνο. Τὸ ἤξερε αὐτὸ ὁ Ραντί-Γκρί. Καὶ βέβαιος πῶς θὰ τὸν εὑρίσκε μόνο, παρουσιάστηκε πρῶτ’-πρῶτ’ στὸ σπιτονοικοῦρῳ του καὶ μὲ μεγάλη σοβαρότητα τοῦ εἶπε:

— Καλημέρα σας, κύριος Κάσσαντρος!.. Μένα ἤρτα ἐξηγηθῶμε οἱ ντυὸ μας.

Τὸ πρόσωπο τοῦ γέρου ἐμάκρυνε κι’ ἐκιτρίνισε, — κι’ αὐτὸ ἔδινε τὴ μεγάλη συγκίνηση του. “Αποκρίθηκε ὅμως μὲ χαμόγελο ποὺ ἐμοιαζε μὲ μορφασμό:

— Στίς προσταγὰς σας, ἐξοχώτατε κύριε “Αδδουλλάχ Ραντί-Γκρί, γαμβρέ μου! Σὲ τί μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος;

— “Ακούσε, κύριος Κάσσαντρος. Μέσα σπιτί ντικὸ σου ντὲν εἶμαι σίγκουρο κατόλου. Μένα λυπᾶμαι πολὺ, μὰ μένα ἀποφάσισα ἀρίση σπιτί ντικὸ σου... “Αρλεκίνο φίλο μου τὸ ἴντιο.

— Πῶς; δὲν εἰσθε ἀσφαλεῖς στὸ δικὸ μου σπιτί! καὶ θέλετε νὰ φύγετε;... Δὲν πιστεύω νὰ τὸ λέτε αὐτὸ σοβαρὰ, ἀγαπητὴ μου πρίγκηπα! “Ετσι, τὴν παραμονὴ τοῦ γάμου σας μὲ τὴν κόρη μου, θὰ πᾶτε νὰ καθήσετε ἄλλοῦ;

— “Ὁ, μένα κακοφαίνεται πολὺ ἀρίση κυρία Κολομπίνα. Μὰ ὕστερις ἀπ’ ὅ,τι ἔγινε ἀπόψε νύχτα, μένα ντὲν ἔκει πιά ἐμπιστοσύνη σὲ σένα κι’ ἐγὼ καὶ παίρνει λόγχο μου πίσω!

— “Ὁχι, ἐκλαμπρότατε, ὄχι!.. Δὲν θὰ τὸ κάμετε αὐτὸ ποτέ!.. Σᾶς παρακαλῶ, σᾶς ἱκετεύω, σᾶς ἐξορκίζω!..

“Ὁ Ραντί-Γκρί ἄρχισε νὰ χοροπηδᾷ...

Νά, πέτω στὰ πόδια σας, ἀγκαλιάζω τὰ γόνατά σας.

Καὶ γονατιστὸς ὁ γέρος μπροστὰ στὸν Ἀράνη, τοῦ ἀγκάλιαζε τὰ πόδια καὶ τοῦ τὰ ἔβριχε μὲ τὰ δάκρυά του.

— Περιττό, ὅλο περιττό, κύριος Κάσσαντρος. Κι’ ἐγὼ τώρα παρακαλεῖς σένα ντῶτῃς ἐμένα ντιμάντια μου.

— Τί λέτε; Καὶ ποῦ θὰ τὰσφαλίσετε καλύτερ’ ἀπὸ ἐδῶ; Προκαλῶ τὸν ἱκανώτερο κλέφτη νὰ βρῇ τὸ μέρος ποὺ τὰ ἔχω φυλαγμένα!

— “Εγὼ ντὲν πιστεύω, κύριος Κάσσαντρος!.. “Ντεῖξε μου νὰ ἴντῶ, καὶ τότε μάλιστα!

“Ὁ γέρος σηκώθηκε μὲ τὸ πρόσωπο τώρα χαρούμενο.

— Αὐτὸς εἶν’ ἓνας ἀπὸ τοὺς λόγους ποὺ θέλετε νὰ φύγετε; ρώτησε ζωηρὰ.

— Χυ! μπορεῖ, κύριος Κάσσαντρος! — Πολὺ καλὰ! “Ελάτε, ἐκλαμπρότατε, ἐλάτε νὰ σᾶς δείξω πόσο μάταιος εἶναι ὁ φόβος σας!

Μιλῶντας ἔτσι, ὁ Κάσσανδρος ἐπίασε ἀπὸ τὸ χέρι τὸν Ραντί-Γκρί καὶ τὸν ἔμπασε σὲ μιὰ μικρὴ κάμαρα, ἐπιπλωμένη μ’ ἓνα τραπέζι καὶ μὲ λίγες καρέκλες, ποὺ τὴν ἔλεγε γραφεῖο του.

“Ὁ κατέργαρος Ἀράνης ἔκανε ἀκόμα πῶς ἀντιστέκεται, ἀλλὰ μόνο γιὰ τὸν τύπο. Δὲν ἤθελε νὰ φανῇ πῶς ὑποχωροῦσε ἔτσι γρήγορα.

“Αμα μπῆκαν στὸ γραφεῖο, ὁ Κάσσανδρος ξανακλείδωσε καλὰ τὴν πόρτα, πῆγε ἴσια στὸ τζάκι, ἐπάτησε κάποιον κουμπὶ κι’ ἀμέσως ἡ πλάκα ποὺ ἦταν στὸ βάθος, ἄρχισε νὰ χαμηλώνῃ καὶ νὰ ξεσκεπάζῃ μιὰ τρύπα ἀρκετὰ μεγάλη ὥστε νὰ μπόρῃ νὰ περάσῃ ἓνας ἄνθρωπος. “Απὸ τὴν τρύπα αὐτὴ φαίνονταν τὰ πρῶτα σκαλοπάτια μιᾶς σκάλας ποὺ ὡδηγοῦσε κάτω.

“Ὁ Κάσσανδρος πέρασε πρῶτος, νύχοντας στὸν Ἀράνη νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ καὶ σὲ λίγο κατέβηκαν κι’ οἱ δυὸ ἀπὸ τὴν ἀπόκρυφη σκάλα καὶ βρέθηκαν ’ς ἓνα μυστηριῶδες ὑπόγειο.

Τὸ σκοτάδι ἦταν πυκνὸ. “Ὁ Κάσσανδρος ὅμως ποὺ ἤξερε καλὰ τὰ κατατόπια, πῆγε ὡς μιὰ μικρὴ κόγχη σκαμμένη στὸν χοντρὸ τοῖχο, πῆρε ἀπὸ κεῖ ἓνα φανάρι, ποὺ εἶχε μέσα λίγο κερί, τὸ ἀναψε μὲ σπίθες ἀπὸ τὰ τσακμάκια ποὺ εἶχε μαζί του κι’ ἔτσι ἔγινε λίγος φῶς καὶ μπόρεσαν νὰ προχωρήσουν.

“Ὅταν ἐφθάσαν στὸ βάθος τοῦ ὑπογείου, ὁ Κάσσανδρος ἄφισε χάμω τὸ φανάρι καὶ εἶπε:

— “Εδῶ εἶναι!

“Ὁ Ραντί-Γκρί κοίταξε γύρω του. Μὰ δὲν εἶδε παρὰ τοίχους γυμνοὺς κι’ ἓνα πέτρινο ὄλο ἀπ’ ὅπου ἔφεταν σταλαγματιὲς νεροῦ. “Απὸ θησαυρὸ, οὔτε ἴχνος!

“Ὁ Κάσσανδρος στάθηκε λίγο νάπο-λαύσῃ τὴν ἀπογοήτευση τοῦ ἐκλαμπρότατου γαμπροῦ του. “Επειτα ἔσκυψε, ἐπάτησε κάποιον ἄλλο κουμπὶ, κρυμμένο σὲ μιὰ τρύπα τοῦ τοίχου, ποὺ θὰ τὴν ἐπαίρνε κανεὶς ὀλωσδιόλου τυχαία, καὶ τότε μιὰ πελώρια πέτρα γύρισε μονάχη τῆς καὶ φανέρωσε ἓνα γερὸ χρηματοκιβώτιο ἀπὸ ἀτσάλι. (*)

Ἡ θέα τοῦ ἔκαμε περβόλι τὴν καρδιά τοῦ Ραντί-Γκρί. Χαμογέλασε καὶ τὰ φοβερὰ του δόντια ἀστράφταν στὸ σκοτάδι.

— Δὲν πιστεύω νὰ ἔχετε τώρα κανένα παράπονο! εἶπε ὁ κουτο-Κάσσανδρος. Βλέπετε λοιπὸν πόσο σᾶς ἐμπιστεύουμαι ἐγὼ;

(“Επεται συνέχεια)

KIMON AAKIDHS

(*) “Ιδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 309.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΝ ΑΣΤΡΟ

[Χαρισμένο στην Άγρια Τσιγγάνα
Της φαντασίας παίρνω τὰ πλατιά
[φτερά
καὶ προσπαθῶ πολὺ ψηλὰ νὰ φτά-
[σω
Στὸν ἀστροκέντητο οὐρανό.

Ζυγῶνω καὶ τεντώνω μὲ τρελλή
[χαρὰ
τὰ χέρια μου ἐν' ἀστρο γιὰ νὰ
[πιάσω,
ποῦναι ἀπὸ τὰλλα πὶὸ λαμπρό.

Μὰ... τὰστρο τοῦτο τὸ χρυσό, τὸ
[μαγικό,
ποῦ μ' ἔκαμε ὡς ἐκεῖ ψηλὰ νὰ
[πάω,
τὸ βλέπω σὰν ν' ἀπομακρύνεται...

Εἶναι ψηλά, πολὺ ψηλά καὶ δὲ
[μυροῶ
γιὰ νὰ τὸ φτάσω. Κι' ὅσο τὸ
[κοιτάω,
μοῦ φαίνεται πὼς σβύνεται!

Ολιμμένη Ψυχὴ

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ—ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ

Ο κόμης Joseph de Maistre πρὸς
τὴν θυγατέρα του Ἀδέλαν.

«Ἐμμεῖνα πολὺ εὐχαριστήμενος
ἀπὸ τὸ ῥήμα ἀγαπῶ, ποῦ μοῦ ἔ-
στειλες, καὶ δι' αὐτὸ θέλω νὰ σοῦ
στεῖλω ἐν δαίμονι κλίσεως, ἀλλὰ
διὰ πρώτην φοράν θὰ περιορισθῶ
εἰς τὴν ὁριστικὴν».

«Σὲ ἀγαπῶ, μικρὰ μου Ἀδέλα,
μὲ ἀγαπῶς ἐπίσης καὶ ἡ μήτηρ
σου σὲ ἀγαπᾷ. Ἀγαπῶμεν ἐξ ἴσου
τὸν Ροδόλφον καὶ σέ, διότι εἰσθε
τέκνα μας καὶ διότι μᾶς ἀγαπᾶτε
καὶ οἱ δύο ὁμοίως. Καί, ἐπειδὴ
ἀκριβῶς σὰς ἀγαπῶσι τόσοι οἱ
γονεῖς σας, πρέπει νὰ προσπαθῆτε
νὰ γίνεσθε περισσότερο ἀξιοὶ τῆς
ἀγάπης των.

«Σὲ ἡγάπων, τέκνον μου, καὶ
ὅταν ἀκόμη δὲν μὲ ἡγάπας. Καί
ἡ μήτηρ σου σὲ ἡγάπα ἴσως πε-
ρισσότερον, διότι περισσότερο
ἐστοχίστες εἰς αὐτήν. Σὰς ἡγα-
πῶμεν καὶ τοὺς δύο καὶ ὅταν δὲν
ἡγαπᾶτε παρὰ μόνον τὸ γάλα τῆς
τροφοῦ σας, καθὼς καὶ ὅταν δὲν
εἶχον λάβει ἐτι τὴν εὐχαρίστησιν
τῆς ἀνταποδοσέως των ἐκείνοι,
οἱ ὅποιοι σὰς ἡγάπων.

«Ἐάν σὲ ἡγάπησα ἀπὸ τότε,
ποῦ ἦσο εἰς τὴν κοιτίδα, καὶ ἐάν
μὲ ἡγάπησας ἀπὸ τότε, ποῦ ἡμ-
πόρεσες νὰ εἶπης: «ὁ πατήρ μου
μὲ ἡγάπησε πάντοτε», ἐάν σὰς
ἡγαπήσαμεν ἐξ ἴσου καὶ ἐάν μᾶς
ἡγαπήσατε ὡσαύτως, εἴμαι βέ-
βαιος, [ὅτι δὲν ἀλλάζει ποτὲ τὸ
αἰσθημα ἐκείνων, οἱ ὅποιοι τόσοι
ἡγάπησαν.

«Θὰ σὲ ἀγαπῶ καὶ θὰ μὲ ἀγα-
πῶς πάντοτε καὶ δὲν θὰ εἶναι
εὐκόλον νὰ μαυτεῖσώμεν ποῖος
ἐκ των δύο θὰ ἀγαπᾷ τὸν ἄλλον
περισσότερον. Ἐντούτοις, δὲν θὰ
ἀγαπῶμεν διόλου τὰ τέκνα μας

οὔτε ἐγώ, οὔτε ἡ μήτηρ σου, παρὰ
μόνον, ὅταν θὰ ἀγαπᾶτε τὰ καθή-
κοντά σας. Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ
φροντίζω διόλου δι' αὐτὸ τὸ ζή-
τημα, ἐπειδὴ εἶμαι βέβαιος, ὅτι
ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ σας θὰ σὰς
ἀγαπῶσι πάντοτε.

«Περιμένω νὰ μάθω, ἐάν ἦγα
ριστήθης ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐγκλίσιν
καὶ ἐάν ὅλοι οἱ χρόνοι εἶναι εἰς
τὴν ὁριστικὴν».

Ἀστὴρ τῆς Μακεδονίας

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Ἀπ' τὸ Ἀσκήμα μου]

21. Εἰς ποῖον μέρος θὰ ἐπρωτι-
μάτε νὰ κατοικήτε;
Στὸ μέρος ποῦ παντοτινὴ εἰ-
ρήνῃ βασιλεύει.

(Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς)
Σὲ μέρος ἀπείραχτο ἀπ' τὸν
φθόνο. (Σεπταμένος Ἀρόδος)

22. Ποῖον συγγραφέα προτι-
μάτε;
Τὸν συγγραφέα ποῦ λησιμονεῖ
τὸν ἑαυτὸν του ὅταν γράφῃ.

(Πειρακτικὸν)

23. Ποῖον ζωγράφον;
Τὸ πρίσμα στὸν ἥλιο.

(Πειρακτικὸν)

«Ἐκείνον ποῦ ἀρμονικὰ ζωγρά-
φισε τὴ φύσιν. (Παγκόσμιον Ὀνειρόν)

24. Ποῖον μουσικόν;
Τοὺς ὄργανους συντριβομένον
κυμάτων, συνοδευσμένον ὑπὸ μν-
κηθῶν ἀνέμου καὶ ἐκρήσεων
βροντῆς. (Πειρακτικὸν)

35. Ἐάν δὲν ἦσθε ὅτι ἐγεννή-
θητε, τί ἠθέλατε νὰ ἦσθε;
Μιὰ ἀνωτέρα δύναμις γιὰ νὰ
σκορπῶ χαρὰ. (Χουσαστός)

Ἐλπὶς νὰ ἀνεκοιφίξω τὴν κάθε
δυστυχία. (Διάττων Ἀστὴρ)

[Ἐπεται συνέχεια] Ἀρης

ΤΟ ΣΚΑΣΙΜΟ

Τρία ἢ τέσσερα παληόπαιδα μὲ
περίμεναν ὅταν ἔφρουγα γιὰ τὸ
σχολεῖο καὶ μούλεγαν:

«Μποῦφε! τί πᾶς στὸ σχολεῖο
νὰ ἀναθῇς ὅλη μέρα σὲ τέσσερες
τοίχους!... Ἐλὰ νὰ παίξωμε...»

«Ἀλλοίμονο! Τὸ καθαριὸν νερό
γελοῦσε στ' αὐλάκια» ψηλὰ κε-
λαῖδουσιν οἱ σκορδαλοὶ τὰ σπα-
δόχρστα, οἱ παπαρούνες ἀνθίζαν
ἀνάμεσα στὰ στάρια... Καὶ σκε-
πτόμουν: «Τὸ σχολεῖο, καλὰ! Θὰ
πᾶς αὐριο».

Καὶ τότε στὸ ρεῦμα τοῦ νεροῦ
μ' ἀνασκόπωνμένα πανταλόνια
βουτούσαμε στὰ ρηγά...
Τσαλαβουτούσαμε, ψαρεύαμε
γυρίνους, λασπονώμαστε...

Τί εὐτυχία, Θέ μου! Καὶ δι-
χως νὰ λογαριάζωμε πὼς μὲ τὸ
ψωμί καὶ τὸ φαί τοῦ δασκικοῦ
μοῦ κάναμε ἕνα καλὸ προγευμα-
τάκι, πάνω στὸ χορτάρι...

Μιὰ μέρα ὁ πατέρας μου, ποῦ
τὸν εἰδοποίησε ὁ δάσκαλός μου,
μύησε:

«Ἀν ξαναλείψης ἀπ' τὰ scho-

λεῖο, θὰ σοῦ σπάσω στὴ ράχη τὴ
βέργα μου». Ὑστερ' ἀπὸ τρεῖς μέ-
ρες ἔλειπα. Κι' ἐνῶ μὲ τὰλλα
μαγκοπαῖδα χοροπηδούσαμε στὰ
νερά, ἄξαφνα εἶδα τὸν πατέρα μου.
Τὸ αἷμα μου πάγωσε.

«Ὁ πατέρας μου στάθηκε καὶ μὲ
φώναξε:

«Πᾶει καλά... Ἐξέρεις τί σοῦ
ὑποσχέθηκα. Πήγαινε» σὲ περιμέ-
νω τὸ βράδυ».

Τίποτ' ἄλλο κι' ἔφυγε.
(Frédéric Mistral) Σατανᾶς

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὸ σχολεῖο.
—Κλῖνε μου, Τοτό, τὸ ἐνδύω.
Καὶ ὁ Τοτός:

—Ἐν, δύο, τρία, τέσσαρα...
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Τορπιλλοβόλου 11

Στὸ Σχολεῖο.
—Πρὸ ἐγγενήτων ἐτών, σά σή-
μερα, τί ἐγινε στὸ Μεσολόγγι;

—Δὲν ξέρω, κύριε Δίσκαλε,
εἴμαι μόνο ἐπὶ ἐτών.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Θουρίου Ὑμνου
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀράτου

Στὸ Σχολεῖο.
—Πρὸ ἐγγενήτων ἐτών, σά σή-
μερα, τί ἐγινε στὸ Μεσολόγγι;

—Δὲν ξέρω, κύριε Δίσκαλε,
εἴμαι μόνο ἐπὶ ἐτών.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Θουρίου Ὑμνου
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀράτου

Στὸ Σχολεῖο.
—Πρὸ ἐγγενήτων ἐτών, σά σή-
μερα, τί ἐγινε στὸ Μεσολόγγι;

—Δὲν ξέρω, κύριε Δίσκαλε,
εἴμαι μόνο ἐπὶ ἐτών.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Θουρίου Ὑμνου
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀράτου

Στὸ Σχολεῖο.
—Πρὸ ἐγγενήτων ἐτών, σά σή-
μερα, τί ἐγινε στὸ Μεσολόγγι;

—Δὲν ξέρω, κύριε Δίσκαλε,
εἴμαι μόνο ἐπὶ ἐτών.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Θουρίου Ὑμνου
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀράτου

Στὸ Σχολεῖο.
—Πρὸ ἐγγενήτων ἐτών, σά σή-
μερα, τί ἐγινε στὸ Μεσολόγγι;

—Δὲν ξέρω, κύριε Δίσκαλε,
εἴμαι μόνο ἐπὶ ἐτών.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Θουρίου Ὑμνου
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀράτου

Στὸ Σχολεῖο.
—Πρὸ ἐγγενήτων ἐτών, σά σή-
μερα, τί ἐγινε στὸ Μεσολόγγι;

—Δὲν ξέρω, κύριε Δίσκαλε,
εἴμαι μόνο ἐπὶ ἐτών.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Θουρίου Ὑμνου
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀράτου

Στὸ Σχολεῖο.
—Πρὸ ἐγγενήτων ἐτών, σά σή-
μερα, τί ἐγινε στὸ Μεσολόγγι;

—Δὲν ξέρω, κύριε Δίσκαλε,
εἴμαι μόνο ἐπὶ ἐτών.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Θουρίου Ὑμνου
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀράτου

Στὸ Σχολεῖο.
—Πρὸ ἐγγενήτων ἐτών, σά σή-
μερα, τί ἐγινε στὸ Μεσολόγγι;

—Δὲν ξέρω, κύριε Δίσκαλε,
εἴμαι μόνο ἐπὶ ἐτών.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Θουρίου Ὑμνου
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀράτου

Στὸ Σχολεῖο.
—Πρὸ ἐγγενήτων ἐτών, σά σή-
μερα, τί ἐγινε στὸ Μεσολόγγι;

—Δὲν ξέρω, κύριε Δίσκαλε,
εἴμαι μόνο ἐπὶ ἐτών.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Θουρίου Ὑμνου
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀράτου

Στὸ Σχολεῖο.
—Πρὸ ἐγγενήτων ἐτών, σά σή-
μερα, τί ἐγινε στὸ Μεσολόγγι;

—Δὲν ξέρω, κύριε Δίσκαλε,
εἴμαι μόνο ἐπὶ ἐτών.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Θουρίου Ὑμνου
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀράτου

—Μὰ τί χρώμα θέλεις, παιδί μου;
—Νά, ἀπ' αὐτὸ ποῦ βάφουν τὸ
μαῦρο χαβιάρι.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Σμυρν. Ἀστέρους

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Ο συνδυασμὸν τὴν λύσιν μὲ 10 λεπτά
θὰ λάβῃ ἀπλῶς μένος εἰς τὴν Κλῆση
συν. Ἐάν θέλῃ νὰ δημοσιευθῇ καὶ τὸ
νομὰ του εἰς τοὺς Δύτας, πρέπει νὰ ἐ-
σωκλησθῇ λεπτὰ 25 εἰς γραμματόσημον.

α.) Παίγνιον

Ἐστᾶλη ἀπὸ τοῦ Ὑπερφ. Ἐλληνοπούλου

ΡΑΣ	ΤΕ	ΜΗ	ΔΕΙ
ΠΕ	Ε	Α	ΠΙ
ΔΕΙ	ΔΙ	ΩΝ	ΠΟ

Ἀρχαῖον γινωμικὸν ἐκ τεσσά-
ρων λέξεων.

β.) Συλλαβόγρυφος

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀράτου

Εἴμαι κλεινὴ πρωτεύουσα

Μ' ἂν μὲ διχοτομήσης,

Δυὸ σύμφωνα ἀπλούστατα

Θὰ ἰδῇς καὶ θάπορῃς.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Θουρίου Ὑμνου

γ.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Γαλιέου Οὐρανίου

Φωνηεντόλεπον

Q** - v**t - l* - f'n - v* t - l's -

π**ns.

Δύσεις τοῦ 37ου φύλλου

α.) Ἀγαμέμνων, Ἀχιλλεύς, Ἰδο-
μενεύς, Αἴας, Πάροχος. — β.)
Πύθιος (Π. Θ. Κωσ.) — γ.) Men-
tir est lache.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Χ. ΣΟΥΡΗΣ

Μετὰ βαθυτάτης θλίψεως, ἡ «Διάπλαισις» πληροφρείνεται αὖ-
τὴν τὴν στιγμὴν τὸν ἐν Παλῆφω, αἰφνιδίως σχεδόν, ἐπελθόντα
θάνατον τοῦ δημοφιλῆς σατυρικοῦ ποιητοῦ, ἀγαπημένου της φί-
λου καὶ παλαιῆς τῆς συνεργάτου ΓΕΩΡΓΙΟΥ Χ. ΣΟΥΡΗΣ.

Ὁ ποιητὴς τοῦ «Ρωμοῦ» καὶ τοῦ «Φασουλή Φιλοσόφου», τοῦ
ὁποῦ τοῦ ὀνόμα δὲν εἶχε μόνον πανελλήνιον φήμη, ἀλλὰ καὶ εὐφω-
παίχην, ἐγεννήθη εἰς τὴν Σύρον τὸ 1853 καὶ κατήγετο ἀπὸ τὴν Χίον.
Σπουδὰς φιλοσοφίας εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀλλ' ἀπορριφθεὶς —εὐτυχῶς—
εἰς τὰς ἐξετάσεις, ἀφωσιώθη ἔκτοτε εἰς τὴν ἐμμετρον ἐφημερίδα
του, μοναδικὴν εἰς ὅλον τὸν κόσμον, τὴν ὁποίαν ἐξεδίδεν ἀνελλιπῶς
σχεδόν, κατὰ Σάββατον, μέχρι τὸν τελευταῖον ἐτὼν τῆς ζωῆς του.
Ἐκ παραλλήλου ἔγραψε καὶ ἄλλα σατυρικά ποιήματα, σοβαρώτερα,
τὰ ὁποῖα ἐξεδίδεν εἰς τόμους.

Ὁ Γεώργιος Σουρὴς διεκρίθη διὰ τὴν ἐκπληκτικὴν γονιμώ-
τητά του, τὴν εὐφύην τῆς ἀνάκου σατύρας του καὶ τὴν ἀπα-
ράμιλλον εὐκολίαν τῆς στιχοτυγίας του μὲ τὰ θυσμῶσις ἐκείνη
παιχνίδια τῆς ὁμοιοκαταληξίας. Οἱ σύγχρονοί του τὸν εἰλ-
τρευσαν πολλοὶ ὅμως ἀπὸ τοὺς νεωτέρους τῶ ἀρνούντων μεγα-
λην ποιητικὴν καὶ φιλολογικὴν ἀξίαν, θεωροῦντες αὐτὸν ἀπλῶς
ἐμμετρον καὶ εὐφωμον δημοσιογράφον. Μόνον ὁ χρόνος θὰ δείξῃ τὴν
πραγματικὴν ἢ τὸ Σουρὴς καὶ ἂν μὴ ἐκλογὴ ἀπὸ τὰναρθίμην
ἔργα του δὲν θὰ εἴσῃ αἰωνίως μεταξὺ τῶν μεγάλων σατυρικῶν τοῦ
κόσμου.

Κατὰ τὰ πρῶτά της ἔτη, ὁ ποιητὴς ἐτίμησε διὰ τῆς συνεργασίας
του καὶ τὴν «Διάπλαισιν», εἰς τὴν ὁποίαν ἐδημοσίευσεν ἀρκετὰ παι-
δικὰ ποιήματα, ποῦ εἶχαν τότε μεγάλῃ ἐπιτυχίᾳ. Ἀλλὰ εἰς τὴν
ἀληθινήν του ἐκείνην ἐφορτῇ τῆς Τριανταετηρίδος τῆς «Διάπλ-
σεως» ἔλαβε προθύμως μέρος, ἀπαγγέλλας ἐν ὁραϊστικῶν ποιη-
μάτων του δὲν θὰ εἴσῃ αἰωνίως μεταξὺ τῶν μεγάλων σατυρικῶν τοῦ
κόσμου.

Τὸ φύλλον τοῦτο ἦτο σχεδόν ἐτοιμὸν, ὅταν ἐμάθαιμε τὸν θάνα-
τόν του. Ἐπιφυλασσόμεθα λοιπὸν νὰ γράψωμεν περισσότερα εἰς τὸ
ἐρχόμενον, ὅπου θὰναρθίμην ἀπὸ τὰ εἰς τὴν
«Διάπλαισιν» δημοσιευθέντα ποιήματά του.

ΜΑΛΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, τὴν 27 Αὐγούστου 1919.
Ἀρετόπουλον: Δὲν ἀπαντῶ εἰς ἐ-
ρωτήσεις καὶ ἀπορίας, ποῦ εὐ-
κολὰ βροῖται καθέναν τὴν ἀπάν-
τησιν καὶ τὴν λύσιν στὸν «Ὁδηγόν
τῶ Συνδρομητοῦ», ἅμα τὸν δια-
τάξῃ προσεκτικὰ.

ΟΙ «ΦΟΙΤΗΤΑΙ»

Μὲ τοῦτο ἢ μὲ τὸ ἐρχόμενον φύλ-
λο, θὰ λαβετε Δελτίον Παραγγελίας,
νὰ ἐγγραφῆτε, ὅσοι θέλετε, εἰς τοὺς
«Φοιτηταί». Ἡ προθεσμία τῆς ἐγ-
γραφῆς εἶναι ὡς τὸ τέλος Ὀκτωβρίου.
Ἐλάμην προθεσμίαν, διότι θὰ τυ-
πώσω τὸς μόνον ἀντίτυπα, —σὲ πολὺ
χαρτὶ καὶ μὲ μεγάλῃ κομψότητι,
οἱ οὐκ εἶναι, ὡς ἐκείνην τὴν ἡμέ-
ρην, οἱ συνδρομηταί. Ἐκτὸς τούτου,
θὰ ἐγγραφῶν ἀπὸ τώρα θὰ λα-
βὴ ἀντίτυπον τὸν στολισμένον καὶ
ἐν αὐτοῖς τὸν συγγραφέα (δὴ
μὲ τὸ χέρι του καὶ τὴν ὑπογραφήν)
Διότι πολλοὶ κάθε φοράν παρακα-
λοῦν καὶ Φαλδὼνα νὰ τοὺς γράφῃ στὰ
ἴδια τοῦ ποῦ γράφουσιν, ἐσκεπθῇ οἱ ὅτι
ἡμποροῦσι νὰ τὸ κάμῃ τώρα δι'
καὶ καὶ νὰ τοὺς εὐχαρίστησῃ ἔτσι κα-
τὰ διὰ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν πρὸβου-
λήν των.

Ἐννοεῖται, ὅτι τὸ Δελτίον Παραγ-
γελίας δὲν εἶναι καὶ ἀπαράλειπτον. Ὁ
ἐγγράφῃς οἱ τὸ βιβλίον τιμᾶται
ῥαχμας, ἡμπορεῖ νὰ μᾶς στελ-
ῇ μίαν ταχυδρομικὴν ἐπιταγὴν
νὰ γράφῃ τὴν παραγγελίαν του
εἰς τὸ ἀπόκομμα (coupon) τῆς
ἐγγρῆς, εἴτε εἰς χωριστὸν γράμμα.

Ἐννοεῖται, ὅτι τὸ Δελτίον Παραγ-
γελίας δὲν εἶναι καὶ ἀπαράλειπτον. Ὁ
ἐγγράφῃς οἱ τὸ βιβλίον τιμᾶται
ῥαχμας, ἡμπορεῖ νὰ μᾶς στελ-
ῇ μίαν ταχυδρομικὴν ἐπιταγὴν
νὰ γράφῃ τὴν παραγγελίαν του
εἰς τὸ ἀπόκομμα (coupon) τῆς
ἐγγρῆς, εἴτε εἰς χωριστὸν γράμμα.

Ἐννοεῖται, ὅτι τὸ Δελτίον Παραγ-
γελίας δὲν εἶναι καὶ ἀπαράλειπτον. Ὁ
ἐγγράφῃς οἱ τὸ βιβλίον τιμᾶται
ῥαχμας, ἡμπορεῖ νὰ μᾶς στελ-
ῇ μίαν ταχυδρομικὴν ἐπιταγὴν
νὰ γράφῃ τὴν παραγγελίαν του
εἰς τὸ ἀπόκομμα (coupon) τῆς
ἐγγρῆς, εἴτε εἰς χωριστὸν γράμμα.

Ἐννοεῖται, ὅτι τὸ Δελτίον Παραγ-
γελίας δὲν εἶναι καὶ ἀπαράλειπτον. Ὁ
ἐγγράφῃς οἱ τὸ βιβλίον τιμᾶται
ῥαχμας, ἡμπορεῖ νὰ μᾶς στελ-
ῇ μίαν ταχυδρομικὴν ἐπιταγὴν
νὰ γράφῃ τὴν παραγγελίαν του
εἰς τὸ ἀπόκομμα (coupon) τῆς
ἐγγρῆς, εἴτε εἰς χωριστὸν γράμμα.

Ἐννοεῖται, ὅτι τὸ Δελτίον Παραγ-
γελίας δὲν εἶναι καὶ ἀπαράλειπτον. Ὁ
ἐγγράφῃς οἱ τὸ βιβλίον τιμᾶται
ῥαχμας, ἡμπορεῖ νὰ μᾶς στελ-
ῇ μίαν ταχυδρομικὴν ἐπιταγὴν
νὰ γράφῃ τὴν παραγγελίαν του
εἰς τὸ ἀπόκομμα (coupon) τῆς
ἐγγρῆς, εἴτε εἰς χωριστὸν γράμμα.

Ἐννοεῖται, ὅτι

δαν, Στέφανον τῆς Νίκης, Μακεδονικὴν Αὔραν, Βαρβαρομ. Ἑλλάδα, Ὀνειρομ. Δευτεριαν (ἔλαβα, εὐχριστώ.)

Φερμύλτριαν, Αἰτωλόν, Φιλελεύθερον Ἑλληνα, Ἀνθισμένο Θυμαράκι, Ἀτρόμητον Λέοντα, Νικήτριαν Γαλανόλευκην, Διαβολ. τοῦ Γυμνασίου, Ἀγκαθόμωλλον, Θ. Γ. Κούλαν, Μουσικολάττιδα, Μεγάλην Ἰδέαν, Ζοβνιτῆς (ἔστειλα).

Εἰς δὲας ἀπιστολάς ἄνοιξα μετὰ τὴν 26ην Αὐγούστου θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 181ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Ἰουνίου-Αὐγούστου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 19 Νοεμβρίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων.

536. Δεξιόγραφος

Με νόμισμα παλαιτὸ

Ἐνώνει σύνδεσμον κοινόν

Καὶ πόλιν μακεδονικήν

Μᾶς φανερώσεις σὴ σιγῇ.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Κωνιτίσας

537. Μεταγραμματισμός

Ἐνα γράμμα μου ἂν ἀλλάξῃς,

Τὴν ἀστέλα μεταστροφή!

Ἀπὸ πόλιν τῆς Ἑλλάδος,

Καθημερινὴ Τροφῇ.

Ἐστάλῃ ἀπὸ τὸ Κύμα τοῦ Αἰγαίου

538. Αναγραμματισμός

Εἰς τὸ χαροπὸλαστοῖ

Ἐρωγα ὠρατὸ γλυκόν.

Μὲ τὸ μᾶστιγχα λιγάκι

Κι' ἔγινε... χωρὶς Ἀστικόν!

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Αἰθέρου Οὐρανοῦ

539. Συλλαβικὸν Κυβόλεξον

Τὸ πρῶτον μου πολὺ γνωστὴ

Εἰς τὴν Εὐρώπῃ χώρα.

Τὸ δεύτερον μου ὄνομα

Ποὺ τῶχον δύο πόλεις.

Ἀρχιερεῦς τὸ τρίτον μου

Καὶ μόνον μ' αὐτὰ τώρα

Θὰ γίνῃ τὸ Κυβόλεξον.

Ἄν κοπιάσῃς μόλις.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Σατανῶ

540. Ρόμβος

1.—Φωνήεν.

2.—Ἐπίρρημα τόπου.

3.—Ρῆμα κοινόν.

4.—Ἐπίθετον.

5.—Ἀστροφισμός.

6.—Τροφή.

7.—Σύμφωνον.

Καὶ καθένας τὰ ἴδια.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Χατῆρ Προεμετιανού

541-545. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνός γράμματος ἐκά-

στης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνός ἄλ-

λου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματι-

σθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι

τόσαι λέξεις:

Τῆνος, ἀντίς, θῆτα, δίνῃ ἀετός.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τ. Τσαμ. τοῦ Μαιζανιού

546. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητου-

μένων λέξεων ἀποτελοῦν περίφημον πο-

ταμὸν τῆς Γαλλίας, τὰ δὲ τελικὰ γράμ-

ματα ὅρος τῆς Ἀγ. Γραφῆς:

1, Χώρα τῆς Μ. Ἀσίας. 2, Γυνή

τῆς Π. Διαθήκης. 3, Πόλις τῆς Ἰτα-

λίας. 4, Σημίτιον. 5, Χώρα τῆς Ἑλ-

λάδος. 6, Διάσημος Ἀγγλος μυθιστο-

ριογράφος.

Ἐστάλῃ ἀπὸ τὸ Λαρισιακὸν Διαβολάκι

547. Φωνηεντόλεπον

Π λ - δ λς - π λ λ - κ ρ δ ζς

Ἐστάλῃ ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν Κανόνι

548. Γρίφος

Ὅψον
ον ον ἐκ ἐκ τῆς τῆς
d ἐκ ἐκ ἂν τῆς
ον ον ἐκ ἐκ τῆς τῆς
ον ον τῆς τῆς

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Βαρβαρομ. Ἑλλάδος

Τέλος τοῦ 181ου Διαγωνισμοῦ.

Ἀπὸ τὸ προσεχές ἀρχίζει ὁ νέος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ 25 φύλ.

327. Κατακόνη (κάρα, ἴσα, κίς.)

328. Μίδας (μῖ, δάς.)—329. Βόρσας-κό-

ραξ-κόλαξ.—330. Ὁ Σέβριος, ἡ Σεβρία.

331. Μ. 332. Ξεσπαθώ-

ΜΗΝ (νέτε, παιδί.)

ΒΟΛΟΣ (λαμβάνω ἐν

ΜΥΚΘΝΟΣ γράμμα ἀπὸ τὴν

ΠΑΡΑΣΣΙΟΣ ἀρχὴν, καὶ ἐν

ΠΟ: π ό σ ο ς, π ο τ ι ς ω, π ό σ ι ς, π ό

ρ ό ς, π ό ν ο ς.—338. ΝΟΕΙ ΚΑΙ ΠΡΑΤ-

ΤΕ (Νέος, Ὀλίγος, Ἐμπρός, Ἰσχυρός,

Κακία, Ἄξενος, Ἰστορία, Πύρ, Ράδιον,

Ἀκαρπος, Τέλος, Ταχὺς, Ἐαρ.)—339.

Διδάσκαλε ποῦ ἐδίδασκες καὶ νόμον δὲν

ἐκράτεις.—340. Τὰ ἐπὶ γῆς π ά ν τ α

ἐ ν χ ο ρ ῆ σ ε ι. (τὰ ἐπὶ-γ' εἰς Πάν-τὰ ἐν

χορῇ-σῶ.)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου,

ἐλήφθησαν μέχρι τῆς 26ης Αὐγούστου,

Συνοδεύονται μὲ 25 λεπτὰ

Ἀθηνῶν: Ἑλληνόπουλος, Κ. Γ.

Ἀγγελίου, Γιώτα, Ναθαῆλος Κανῶς,

Σμυρναϊκός Ἀσθερ, Ἐρμάνθη Φ. Φω-

τοπούλου, Θερμῶς τοῦ Δικαίου, Ι. Χ.

Βηλάντων, Κάλκας, Πετραδίτης

Ἀκτῆ.—Ἀ μ α ρ ο υ σ ι ο υ; Ἀννα Πα-

τοῦ.—Β ό λ ο υ: Τιμημένο Τουφέκι,

Γ υ θ ε ῖ δ ο υ: Μ. Γιαννακόπουλος.—Ζ α -

κ ύ ν θ ο υ: Χουρή Ι. Παπαδόπουλος.—Θ ε ς

σ α λ ο ν ῖ κ η ς: Γ. Σ. Τσιανταφυλίδης,

Ἀργοναυτῆς.—Θ η β ὼ ν: Ν.

Μπουλουκούρας.—Ι σ θ μ ῖ α ς: Κ. Α.

Ζαχάρωφ.—Κ α λ α μ ὶ ν: Μίνα Θ. Μα-

ραβᾶ.—Κ α ρ ῖ ο ς ἰ ς: Βασιλῆας

Ἀντῆλος, Λουκία δὲ Λαμερμούρ.—Κ έ -

α ς: Α. Φ. Λαζαρίδης.—Κ ε ρ κ ῖ ς ς:

Σ. Ι. Βούλγαρης, Μ. Παδοβάς, Σπ. Χ.

Δενδρινός, Σπ. Σταθός.—Κ ε φ α λ ῆ ν

ῖ α ς: Ἐλένη Δ. Κυτοριάτου, Σ. Γ.

Λάσκαρης, Κατίνα Παπαδοπούλου, Κ ο ρ

ρ ῖ ν θ ο υ: Πλ. Τσαντίλας.—Α μ ῖ α ς:

Κ. Ζώγας.—Μ υ τ ῖ λ ῆ ν η ς: Πα-

νελλήνιος Ἑλπίς, Ἀτρόμητος Λαοβιο-

πούλα, Προίγνη τοῦ Γέλωτος.—Π ε τ

ρ α ῖ ο ς: Μ. Ι. Παρσενιάς, Θ. Δ. Μαλ-

τιδῆς.—Π ο δ ο λ ο β ῖ τ ῖ ς ς: Θεσσα-

νέμης.—Π ο ρ τ α ρ ῖ α ς: Τορταλλό-

λον 11.—Π ὀ ρ ρ ο υ: Τόννης Ι. Θεοφιλό-

φίλοπούλου.—Π. Ἰ. Θεοφιλοπούλου.

—Σ α μ ο υ: Ξενιτμένο Σαμιωτόπουλο,

Λυκοθέος ὁ Λογοθέτης, Ε. Καραῖς.

—Σ ο π ῆ λ ο υ: Σοφία Ι. Νικολαΐδου

—Σ π ε τ ῶ ν: Νίτσα Γ. Τσουάνου,

Κούλα Α. Ἀλεξάνδρου.—Σ ὅ ρ ο υ: Μι,

χοῦ Ἡμερονίς, Σοφία Τσαπανάκη,

Ἀννα Γ. Φωκιοῦ.—Φ ῖ λ ῖ τ ὶ ρ ὶ ν

Κατίνα Π. Κασίμη.—Χ ῖ ο ς: Ἀγνή

Καμῆλια, Α. Σ. Μελέκος, Κέδρικ Ἐρροῦ.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὄνοματα, κα-

θὸς καὶ ὅλων τῶν ἀποστελλόντων δεκά-

λεπτονόμον μετὰ τὴν λύσιν των, ἐτέ-

θησαν εἰς τὴν κληρονομίαν καὶ ἐκλῆφ-

θησαν οἱ ἐξῆς τρεῖς: Ἰωάννης Χ. Βη-

λάντων ἐν Ἀθῆναις, Κατίνα Παπα-

δοπούλου ἐν Κεφαλληνίᾳ καὶ Πέτρος Λα-

δοῦ ἐν Μυτιλήνῃ οἱ ὅποιοι ἐνεργώσαν

διὰ τοῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου

ὁ ἐν Ἀθῆναις παρακαλεῖται νὰ μᾶς

στεῖλῃ τὴν διεκδυσίαν του.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ

δηλώσωσιν ἀμέσως τὴν νέαν των δι-

εύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀπο-

στέλλοντας καὶ 50 λεπτά διὰ τὴν

ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταχυίας. Ἄλλως

δὲν εὐθυνοῦμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν

τῶν φυλλαδίων των.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ Συνδρομη-
ταί, τῶν ὁποίων ἔλθῃ ἤδη ἡ
συνδρομή, νὰ σπεύσωσιν νὰ τὴν ἀνα-
νεώσωσιν. Εἰς τοιαύτας περιπτώ-
σεις καμμία καθυστέρησις δὲν ἐπι-
τρέπεται, διότι δυσχεραίνει τὸ ἔρ-
γον μας.

Οἱ ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Κύπρῳ
Συνδρομηταὶ ἡμποροῦν νὰ στέλ-
λουν τὸ ἀντίτιμον μέσον Τραπε-
ζῆς Ἀθηνῶν ἢ Τραπεζῆς τῆς Ἀ-
νατολῆς διὰ διατακτικῆς τῶν ἐκεῖ
ὑποκαταστημάτων των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μετὰ ἅπ-
λα στοιχεῖα δε. 2 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος). Πέραν
τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, μετὰ ἅπ-
λα στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ μετὰ κεφαλαία λεπ. 40.
Ὁ χωριστὸς στίχος δε. 1.]

(10'-504)

ΠΑΝΗΠΕΙΡΩΤ. ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ",

(ΙΔΙΟΙΤΗΡΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΓΕΝΙΚΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ)

Τὸ Πειρακτικὸν εὐχαριστῆμεν ἀπὸ

τὴν ἐπιτυχίαν σας στὸ Δημοφύρισμα

σας συγχαίρει μέδλους τοῦ τοῦ ὁπαδού.

Ὁ Γραμματεὺς τοῦ

Ἰωάννη Μαμαριάδην

(Κυανόλευκο Λάβαρο)

(10'-505)

ΜΑΚΑΒΑΡΑΤΑ.

Τὰ πολλὰ μου εὐχαριστῶ γιὰ τὰ

ἀληθινὰ πρωτότυπα βραβεῖα σας.—Κα-

τενδουσιασμένη μετὰ τὴν παρατηρήσει

σας στὰ γνωστὰ ἐκεῖνα «Δυρικὰ ἀφιε-

ρώματα».

Χαογεννημένη

(10'-506)

Ποὺλὶ τῆς Καταγίδος, σ' εὐρῆκα

εἶσαι ὁ Λάμπων Ἀσθερ.

ΕΛΠΙΣ ΤΩΝ ΣΚΛΑΒΩΝ

(10'-507)

ΠΕΙΡΑΪΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

Ζητοῦνται Ἀντιπρόσωποι. Διορίζον-

ται: Ἀθηνῶν: Ναυτοπούλου τοῦ

Βοσπόρου, Λαοῖς: Γλυκοχάραμα

τῆς Δευτεριᾶς, Κέας: Ἀν. Λαζαρίδης.

(10'-508)

Ἀκόμη. ΧΑΛΚΙΔΙΚΟΠΟΥΛΕΣ; ὦ, κρίμα,

εἰσθε ΚΟΥΤΕΣ!

ΚΑΜΠΑΝΕΛΑ ΤΟΥ ΑΓΡΟΥ, ΚΑΜΕΛΙΑ

(10'-509)

ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ, ΚΥΒΕΡΙΑ, ἀνταλλάσσωμεν

Μ. Μυστικά καὶ ΒΕΛΖΕΒΟΥΛΑ

(10'-510)

ΓΑΤΟΣ ἢ ΣΚΥΛΛΟΣ

Σ' εἶνα συνθησμένο γράμμα θὰ μοῦ

γράψετε ποῖο ἀπ' τὰπάνω ζωᾶ ἀγα-

πᾶτε περισσότερο καὶ γιὰτί.

Ἡ καλύτερη ἀπάντησις θὰ βραβευθῇ

μ' εἶνα τόμο Διαπλάσις κατ' ἐκλογὴν

θὰ δημοσιευθῇ δὲ καὶ σύντομη κρίσις.

Προθεσμία δύο μῆνες.

ΑΝΕΜΟΣΤΡΟΒΙΛΟΣ

Poste Restante. Θεσσαλονίκη.

(10'-511)

Πατριῶν Ναυτοπούλου, Μπουνέτα,

Γιώτα, μοῦ καθυστερεῖτε Μ. Μυσ-

τικά. Μικρὸ Νουσοκόμης, Α. Π., εὐ-

χαριστῶ. Γιατὶ τόση σιωπὴ!;